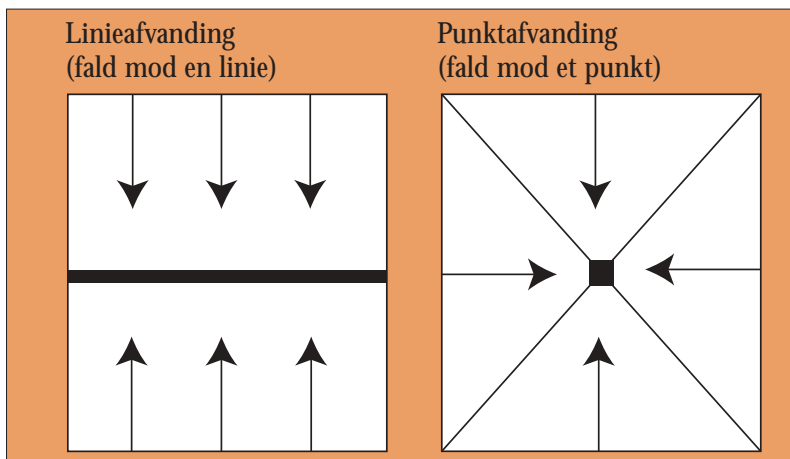

3.2 Afvanding af belægningen

Af hensyn til såvel de kørendes som gåendes sikkerhed og komfort, er det nødvendigt, at der etableres et tilpas stort fald på vejen eller pladsen, for at der kan ske en effektiv afvanding af overfladen. Står der vand på overfladen medfører det risiko for aquaplaning eller isglatte områder om vinteren.

Der skal benyttes et tværfald på 20 ‰ for fortove og 25 ‰ for veje, jf. „DS 1136“. På pladser skal der tilstræbes et fald på ca. 20 ‰. Det er normalt tilstrækkeligt til, at der ikke samles vand på overfladen, også hvis der opstår mindre lunger og sporkøring.

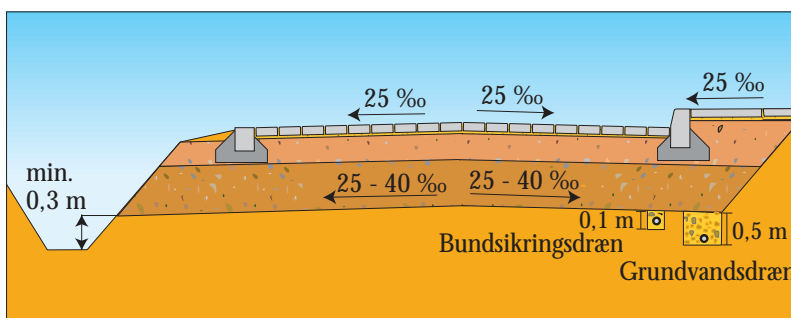
På pladser giver det ofte det bedste resultat når der vælges linieafvanding fremfor punktafvanding. Punktafvanding gør det vanskeligt at udføre de forskellige lag korrekt, og kørselskomforten påvirkes kraftigt af skarpe knæk ved skillelinjer.

Figur 3.1. Grundlæggende er der 2 muligheder for afvanding på pladser, linieafvanding og punktafvanding. Linieafvanding giver oftest det bedste resultat.

Desuden skal selve vej-kassen (bærelag mv.) afvandes/drænes. Det opnås normalt ved at anlægge vejgrøfterne med en bundkote, som er mindst 0,3 m lavere end planumkant, eller ved at placere dræn i rabatarealet langs begge vejsider. Desuden skal planum have et fald på 25 - 40 ‰. Vejdræn kan overordnet deles ind i grundvandsdræn og bundsikringsdræn.

Grundvandsdræn afdræner det vand, der trænger ind i vej-kassen fra

Figur 3.2. Såvel vejoverfladen som selve vej-kassen skal afvandes.

Tværfald

Linieafvanding og punktafvanding

Fald på alle lag

Dræning

den omgivende råjord, eller som siver ned gennem den ubefæstede overflade. Grundvandsdræn placeres normalt langs vejens rabatter. Bundsikringsdræn dræner hovedsageligt det vand, der siver ned gennem ubefæstede overflader. Bundsikringsdræn er typisk et supplement til grundvandsdræn.

Afhængig af bl.a. underbundens permeabilitet kan det også være nødvendigt at lægge et bundsikringslag nederst i vejbefæstelsen for at dræne de overliggende lag og virke kapillaritetsbrydende, så der ikke trænger vand op i bærelaget fra underbunden. Se nærmere i afsnittet „3.4.2 Bundsikringslag“.

I bymæssig bebyggelse kan det normalt undlades at indlægge dræn - det skyldes blandt andet at overfladen er meget tæt.

Det er meget vigtigt at undgå, at et bærelag bliver vandmættet. Sker dette reduceres lagets bæreevne væsentligt med sætninger og sporkøring til følge. Korrekt fugning og vedligeholdelse af fugerne er en forudsætning for tilstrækkelig tæthed i belægningsstenslaget. En stor del af de skader der opstår på veje skyldes vand i befæstelsen, typisk pga. forkert fugemateriale eller ikke-fyldte fuger.

Som udgangspunkt er det derfor en god tommelfingerregel, at permeabiliteten skal være stigende nedefter. Således reduceres risikoen for, at der ophobes vand i nogle af lagene. Der skal selvfølgelig tages hensyn til, at fugearealet kun udgør en begrænset del af det samlede areal (se nærmere i afsnittet „2.4 Fugens funktioner“). Det vil sige, at permeabiliteten af bærelaget kun skal være større end en vis procentdel af permeabiliteten af fugerne.